

pluisjes

het sneeuwt nu pluisjes van
de populieren, ze kleven als
donshaar in je gezicht, je ogen
staan weer troebel, de vertrouwde
weemoed die koestert en verwent

je bent in de Bunt waar onze
bunders lagen bij de magere
buitendijk, de vette kleiaarde waar
des winters de Durme over stroomde

we waren allemaal aanwezig:
vader, broer, de wolfshond die
aan de kar moest sleuren, het kleine
zusje dat gulzig dronk uit vaders
aluminiumfles met beugel

we waren bezig met rooien,
poten – de hond verscholen
in de schaduw van een notelaar,
vader wou zelfs poseren
in zijn grijze streepjeskiel die
geurde naar het stijfsel

foto's die naar boven komen
uit een nooit te sluiten doos:
een pluisje maakt ze open,
een heimwee stuift eruit

Staf De Wilde